

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 58

10 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 23.4
ĐẾN 30.4.1969

CHỦ TIỆM : MINH VÔ

ĐẦU BÉP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901

Wason
DSS31
C94++

#58
Apr 23,
69

Tэг hay còn mạnh lắm

Có nhiều quý vị độc giả thân mến của bôn báo lên tiếng, trách Con Ong là đã làm một công việc không hợp thời trang. Đó là việc gây sự với ông Tây Roussel, mà bao nhiêu năm nay đã bóc lột dân mình hơi kỹ.

Với bài này, Con Ong xin đi một đường minh xác. Quý vị tưởng Tây bây giờ yếu thế là đã lầm lớn. Tây vẫn hay còn mạnh lắm. Không chừng các ông Tây lại có thể giải quyết

được chiến tranh Giao Chỉ. Chứng cứ là sau vụ mật đàm Nixon - De Gaulle, trong chuyến công du vừa rồi, chiến tranh đã có vẻ xuống thang. Ông Hoàng Si hà Núc xứ Cầm Bô Chia đã lên tiếng ca ngợi người anh em Cờ Hoa và lại còn làm một phát quyết liệt: trách cứ Cờ Hoa không ném bom vào đầu lũ giải phóng hiện đang cư trú bất hợp pháp trên đất Cầm Bô Chia. Ông Hoàng đã kê

cả gần một chục địa danh, nơi quân Cộng Sản dùng làm căn cứ và xin các bạn Cờ Hoa cứ việc tước bom lên..

Đó, quý vị đã thấy đó. Ông Tây bây giờ cũng đã thành một thứ ghê gớm.

Như vậy, việc Con Ong đánh ông Tây, cũng vẫn là việc mó dề ngựa. Có thể bị gây một cách rất khốn nạn Gần hai chục năm nay' công ty Roussel đã bóc lột chúng ta rồi. Tiền của các ông Tây

hiện nay, muốn đếm cho thật chính xác thì thật là chuyện khó. Vậy mà tụi (Con Ong) là một tụi trên răng dưới bị đạn, dăm mưa phán quan bút, làm le điềm vào tử huyết của các ông Tây. tức là đã uống năm bảy ký thuốc liều.

Nhưng đã chót phóng ra một mũi lao, Đành phải chạy theo. Và xin hứa với quý vị độc giả là sẽ chạy theo tới nơi, tới chốn. Nhất định không chịu thua cuộc nửa chừng.

KHÔNG QUYẾT LIỆT TRONG VIỆC LOẠI KẸ THỪ RA KHỎI HÀNG NGŨ LÃNH ĐẠO NHÀ NƯỚC SẼ CÓ TỘI VỚI TỔ QUỐC

Nghị sĩ Trương tiến Đạt tổ cáo ngoại vương Trần chánh Thành là cộng sản. Nhà nước chưa chịu điều tra kỹ về « lý lịch » của ngoại trưởng Thành, công bố cho quốc dân biết sự tổ cáo của nghị sĩ Trương tiến Đạt là bố lác, vô căn cứ, thù hằn cá nhân. Chỉ thấy Ngoại trưởng Thành đưa nghị sĩ Đạt và Chủ nhiệm nhật báo Tự Do ra tòa, Nghị sĩ Đạt dèch việc gì. Nhưng ông Phạm Việt Tuyên lãnh cái án đau đớn. Nếu các tòa trên y án, ông Phạm chỉ còn nước vào ấp ăn cơm tầm mĩ cá khô 4 tháng. Và Tự do sập tiệm. Đây là chuyện kể như đã qua.

Gần nhất, theo nhật báo Hòa Bình, cơ quan an ninh của nhà nước đã định vô dân biểu Trần ngọc Châu, tổng thư ký hạ viện, vì ông này có liên hệ nặng với Việt Cộng. Sự vô của nhà nước gặp kỳ đã cần mĩ. Tối cao pháp viện không ô kê Salem, Hóa cho tên dù liên hệ mí vেম thật lực, dân biểu trần ngọc Châu vườn phây phây đấu hót chuyện mưu cầu huê bình cho dân tộc ! Trong khi đó những thằng viết báo chống Cộng, ngó ngàng thông tin nhằm đúng cái tin « có lợi cho Cộng Sản » là bị tổng giẻ rách vào miệng ngay.

Cộng sản nó đã cấy sinh tử phù khắp nơi. Vụ trí thức văn vừa bị vô là một bằng chứng hùng hồn Ai dám nghĩ ông Nguyễn Lâu chủ nhiệm nhật báo The Saigon đại lý news là... Việt cộng ? Ai dám nghĩ ông hít tở phe chủ nhiệm nhật báo Le Vietnam nouveau đã làm tội tở cho Việt Cộng ? Vậy mà họ đã làm tội tở cho Việt cộng. Kinh nghiệm đau đớn ngày lại ngày diễn ra trước mắt chúng ta. Và chúng ta thân nhiên, không cần suy luận xem các đảng dân biểu của ta có bị Cộng sản nó cấy sinh tử phù ?

Rồi vì sự sống còn của miền Nam, vì an ninh quốc gia, biết đích thực những kẻ rất khả xâm phạm có liên hệ nặng với Việt Cộng, nhà nước vườn không dám thẳng tay. Vì sợ... vì hiên, Hiên pháp tại còn là nơi dung thân của kẻ thù dân tộc nữa, trời ạ ! Cứ cái tình trạng sợ vì hiên, nhà nước sẽ bó tay với kẻ nội thù chăng ? Nếu nhà nước không « mo phú » hiên pháp — đối với bọn thân vেম thôi — mà loại kẻ thù ra khỏi hàng ngũ lãnh đạo quốc gia, nhà nước sẽ có tội với dân tộc, quê hương.

Và, khi không chịu nổi, một ban ám sát của bất cứ một lực lượng yêu nước nào ra tay diệt những thằng tội tở của Cộng sản trong hàng ngũ lãnh đạo quốc gia, xin nhà nước chú ý bắt chúng nó bỏ tù về tội sát nhân đày nhệ !

Đổi lập với nhà bếp

Nhật báo Chính Luận bị tạm đóng cửa chờ ngày ra tòa đã khiến nhiều người xúc động. Không xúc động sao được vì, từ hơn năm năm nay, Chính Luận là nhật báo xứng đáng để mọi người hành điện. Chính Luận hướng dẫn và phản ảnh dư luận một cách vô tư trung thực. Nó không đặt điều hay chạy theo thị hiếu của độc giả. Nó khờ khan nhưng hữu ích. Nó không bắt người ta thù dâm sau khi đọc hết hàng 8, 9 cái tiêu thuyết hạ cấp, dậm dậm. Nó chẳng thích gây « xi căng đản » và làm hại cá nhân ai. Nó chống Cộng thâm trầm, không quyết liệt ồn ào nhưng đau đớn cho Cộng sản. Bởi vậy, Cộng sản thù hằn Chính Luận. Cộng sản diệt mất của Chính Luận một cột trụ Từ Chung. Cộng Sản hăm dọa thanh toán các ký giả cộng tác với Chính Luận. Cộng Sản âm mưu gài mìn nổ tung tòa soạn Chính Luận. Nhưng Cộng sản đã dèch làm gì nổi Chính Luận. Cái đòn ba que xỏ lò là đòn chụp CIA lên Chính Luận mà cũng chẳng ăn cái giải gì. Cộng Sản ngăn Chính Luận, Và nó chỉ còn rình bắn lén.

Vậy mà Chính Luận lại chết một cách lằng nhằng vì... quốc gia ! Chính Luận bị chết vì đang cái tin làm lợi cho Cộng Sản, trời đất ạ ! Chính Luận chết, tiếng nói của những lớp Trần Ngọc Châu sẽ to tát, hùng dũng thêm lên. Dĩ nhiên, tiếng nói của những kẻ còn muốn chống Cộng đã rời rã, càng trở nên ngao ngán. Miền Nam vẫn lớn tiếng không chấp nhận sống chung với Cộng Sản. Đi xa hơn, Tổng Thống Thiệu còn thách đố những đồng minh đã thăm mệ vì Cộng sản hãy về nước đi, để chúng ta chiến đấu một mất một còn với Cộng Sản. Chúng ta tin tưởng ở chỉ quyết khởi của chúng ta. Nhưng chúng ta lại cứ nhe những tháng chống Cộng ra rít mà phanh nó vô mặt mày.

Thiết tưởng sự sơ hở của Chính Luận chỉ là một tai nạn nghề nghiệp. Nó có đáng trừng phạt, cũng chỉ nên cảnh cáo nó một tuần lễ. Công lao của nó đóng góp cho công cuộc chống Cộng, cho văn hóa xứ sở, người ta không thêm biết đến ư ? Nếu vậy, tổ quốc miền Nam chỉ biết trừng trị mà không đếm xỉa đến công lao của những đứa « on ngoan ngoan ? Dù sao, Chính Luận cũng sập ra tòa. Nhà bếp trông mong sự phán xét chí công của Tư pháp. Báo chí Giao Chỉ anh dũng hơn lên hay khiếp nhược đi là ở bản án Chính Luận.

TIẾNG NÓI NGAO NGÁN CỦA CỬA NHỮNG KẸ CÒN MUỐN CHỐNG CỘNG

TÁC GIẢ GIAO CHỈ FORRENTTU XÉT THÀNH TÍCH «TRẦU ĐÁNH» TRƯỚC KHI THƯƠNG ĐÀI «ĐỐI LẬP» ĐẾN... CHIỀU.

Từ ngày khai Tiệm, Con Ong đã đổi lập ra rít — cho đến ngày cậu ám Tôn thất Thiện (nhà văn Ma Ni. Cựu Tổng Trưởng Thông Tin. Hiện đã giải nghệ... Chánh chỉ, dề làm bầu vọng cò 70 nhíp) Cậu ám Thiendã cất cánh con ong mất ít lâu, sau đó con ong vườn «hiện diện».

Từ ngày Con Ong Tái Xuất giang hồ thì rét hế dâm châm chích, Chỉ hứa hẹn vắn vơ con cá vàng, cho đến nay, Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu đã chấp nhận «Đổi Lập» và Đổi lập được coi như hành động yêu nước.

Do đó, tôi kể kể nghiệp Thập Nguyên Hoàng Đế, trị vì tại đồng rác Giao chỉ For Rent, vừa nhận được tư vắn của Chủ Tiệm. Hăn ra lệnh phải «Đổi lập» và phải hung hăng con bọ xít, không thì a là «Cút».

Nghe Tư... vắn của chủ Tiệm kể hèn này tính đi đạp xích lô, nhưng liền sau đó, Phu Nhân của Ngài Thầy thuốc Nguyễn Duy Tiên có «phôn» đến mắng «Ấu yếm» vài chi tiết mà kẻ hèn này đã «nỡ tay» giải phẫu cái lông nhân đạo của vị thầy thuốc này.

Sự kiện đột ngột quá, kẻ hèn này bèn suy nghĩ : « Từ thuở vạch Rón mẹ vào đời, đến giờ đầu đã bạc, răng đã mói... mà chả làm được thống chế gì ? Có lẽ 2 đấng sinh thành cũng khó mà chèo thuyền đến miền «am Phú» Bởi thế cho nên, tôi đành phải tuân lệnh chủ tiệm và sẽ «đánh» ra rít, đánh rồi lăn đùng ra chết cũng cam lòng — Đổi lập mờ lỵ !

Nhưng, theo lẽ đời, theo định luật :con giun trước khi ngòm còn giầy giũa —Kẻ hèn này bèn vung vít cầm khái vài đường «di chúc».

DI CHỨC CỦA NGƯỜI HỌ TRẦN

- Hỡi những sâu bọ mới Đới Đất làm người.
- Hỡi Những đứa «chánh chỉ» Đieu Đóm, Sa lông.
- Hỡi người đã ngòm.
- Hỡi đứa đang Điên vì xôi thịt.
- Hỡi Thăng...Khốn lịn.
- Tất cả hãy nghe :

Từ thuở ta vào đời chắc chắn là cha mẹ ta đã ăn gian thướ thân, nên không khai đúng năm sanh trong tờ khai hộ tịch, nhưng tên ta được gọi là: Trần Đình Trừ Trừ. Lón lén ta Rét ông via ta, nên đã không dám «phân đối» cái tên «trừ trừ» đã âm thầm ăn dặt bằng cách đi chần trầu và học tam tự kinh—sau đó tự thấy nên «chữ nho» xuống giá bèn vật mình ăn vạ mẹ đòi đi học chữ Nôm và chữ tây cho hợp thời trang—Mẹ ta, vốn bực hiên mầu và đã được cái đảng của cụ Hồ thuở đó phong làm Mẹ kháng chiến—Mẹ Việt Nam... Sau khi bốn thằng anh ta ngòm ở chiến trường Việt Bắc.

Khi cái giấy ban khen của bác Hồ đến tay, mẹ ta sướng quá nên đã tắt thở —ta tự trách ta, giá không biết quốc ngữ thì mù chuyện đọc giấy ban khen đâu đến đời mẹ già phải tị.

Chôn cất mẹ xong, ta lên đường lưu lạc—Trên bước giang hồ, đã nhiều lần, ta lạc đến những di tích lịch sử, Ta đã yêu Trần Hưng Đạo đã mền liệt sĩ Phạm-Hồng Thái (người đã ôm bom ném vào Sa Điện giết Tây ở bến Tàu).

Từ lúc biết yêu Nguyễn-Thái-Học, yêu Cô Bắc Cô Giang—Ta còn biết yêu cả bà Trưng bà Triệu—Ta yêu hết—yêu tuốt tuốt... dân nước ta—cho đến khi vেম về thành «xách Bỏ ta ra để đấu tố ngoài đê—Con Đê nghèo nghẹn

Từ lờ Bát (Đốc thanh Lân) chạy đài đến Cờ Dương. Tóm lại, bố tôi đã ngòm ở đó, nơi có Mã cá Thần, có gò Đống Đa, có tượng Chó Đá...

Ta buồn lắm, bèn làm cú già từ dĩ vãng, ta chả làm gì được ai. Mẹ chết, rồi cha chết cũng đành cam... chữ nghĩa lem nhem. Tiếng Tây chỉ biết mỗi câu «lông là không, uy là ừ hay vàng dạ thì cũng thế».

Ấy, thế mà ông Thầy bói mù ngồi ở Chân Tháp bút (Hồ Quom — Hà nội) đã rờ mu Rùa, rồi khẳng khẳng quả quyết :

— Số cậu khá, khá lắm. Cậu có «âm phù dương trợ» Có quý nhân «át cọt» ngày đêm — Số cậu phải xa mà mà ông bà — cậu cứ đi đi... sẽ khá lắm — khá lắm.

Nghe ông «đại diện» mù của Thánh Thần chỉ dạy, ta bèn làm cú tám dít tầu Há Móm vượt Đại dương trình diễn kịch Dân Do Thái tự lưu đày trên mảnh đất Quê Hương.

Sau bảy đêm, tám ngày đánh lộn với Thủy Thần, Ta đã đến Hòn Ngọc Viễn Đông, ta bèn được đưa đến ăn và ở tại nhà hát lớn (bây giờ làm trụ sở «đầu, hế» mấy ngài dân biểu đáng kính, đáng sợ của toàn dân).

'giao chỉ' for Rent

PHÓNG SỰ ĐỐI THỜI RA RÍT của NGƯỜI HỌ TRẦN (kẻ kẻ nghiệp Thập Nguyên)

Chân ướt, chân ráo, tiêu đồng bạc xé làm hai trên mảnh đất Tự Do này — Ôi, ta đã mến thương Chí Sĩ Ngô Đình Diệm, ta đã ca um bài Song Thất, ta đã ngoác mồm hát,

— 'Ai bao năm từng lê gót nơi quê người, cứu đất nước, thế tranh đấu cho ngày mai'...

Ta yêu nước ta, ta yêu cả lãnh tụ anh minh của ta mờ lỵ — Thế nên, ta đã được đưa đến khu Lều vải Gia Long (Bây giờ là khuôn viên của Đại Học Văn Khoa) Ta đã nổi chí anh ta, ta đã báo thù cho cha ta bằng cách vác Quốc kỳ nên vàng 3 xọc đỏ cùng 50 chiến hữu đến đường Hồng thập Tự chặn tên trùm Cộng Sản Văn Tiến Dũng... để đòi tiền mai lộ — Tên trùm này chạy tót khỏi về cái trụ sở được gọi là 'Ủy Hội Quốc Tế kiểm soát đình chiến tại V.N.' ».

Ta và bạn ta vẫn không tha, cái giọng máu ái quốc nó ngùn ngụt bốc cao — Ta bên cùng bạn hữu rầm rộ kéo nhau đến "Ô-tel Ma-Dét-tích" đòi kéo tên Ma-Cô Văn tiến Dũng ra "tả" tại bờ sông Saigon

Hành động yêu nước ra rít của bạn ta bị ông Tây "Ma Dết tích" cầm mũi. A lè háp, bạn bè ta thừa thắng xông lên... đánh toi bởi hoa lá gập gi cũng phá. Tây cũng vung Đăm cũng đánh... đánh tuốt tuốt. Nhà nước thuê đó Chí Sĩ Ngô đình Diệm anh minh bèn đem xe vòi Rồng và lựu đạn cay đến giải tán «tụi yêu nước quá khích».

Riêng ta, vì chưa có kinh nghiệm "chống" lựu đạn cay, đã phóng mình xuống sông Saigon, nhờ chỗ cạn, nên đầu có cháy tí máu. Ta bèn ôm cái vết thương "Tổ công và yêu nước" đó về, cho bạn hữu coi chơi và luôn thể tự bốc thơm thành tích, Bạn hữu ta thuê đó "nè" ta ghé lăm. Tụi nó, lại kéo ta hùng hục chạy bộ đến Ô-tel ga ni ề ni đánh nữa... cũng may thuê đó, máu chưa bắn, tay chưa biết "táy máy" không thì đến giờ ta đã khỏi tiền, dư tiền, để lập hẳn một "Mặt trận" cỡ mặt Trần, cứu nguy Dân tộc.

Sau cú yêu nước thương nhà đó, ta bèn được chánh phủ đưa xuống Trại Học

Sinh di cư Phú Thọ — Bạn ta, nhiều đứa thích Pháp ngữ nó gọi là "pa-vi-la-mốt".

Đớp gạo xã hội, lãnh 12 tỉ 1 ngày của Bộ Quốc gia Giáo Dục — Ta định tiếp tục sách đũa, nhưng có lẽ mạng

ta "nhẹ đường", khoa bảng — nên chả được thi cử kỳ nào... Ta đâm chán đời và căm thù đời sống bằng cách ghét ai cứ việc "j" vào giấy gói lại, rồi không liệng vào nhà thì cũng cho vào lu nước... nặng hơn nữa, ta đã trèo lên nóc nhà để "j" vào nhà một ông... có mác, có gí của nhà nước thuê đó.

Hành động của ta, cuộc đời «chánh chỉ» của ta nó cũng sáng lên từ đó — Bạn bè ta bèn rủ ta đi "đánh Tây... con" ở mấy cái "xít tè" (thế là lại phải đi dẹp Tây 1 lần nữa trong đời mà chả được đớp cái giải gì) Ta lấy đó làm cuộc "ân hận" và mặc cho niềm ăn năn cái hối lộ leo thang — Sau đó ta xoay nghề đi học tiếng Mèo — mới học đến chữ What is this — this is... thì ta ù té, ta nhớ lời bố ta dạy :

— Không được đi làm tay sai cho Đế quốc

Lần đầu tiên trong đời, ta đã ăn lời bố ta chống Đế quốc bằng cách không học ngoại ngữ — Song song với thành tích này, ta cũng đã thôi "j" bậy và thôi "đé" đường.

Ngày 1 tháng 11 năm 1963 toàn quân, toàn dân vùng lên đập vỡ bạo quyền — Gia đình chí Sĩ họ Ngô tắt ngúm như nắng hoàng hôn, các đảng phái chánh trị tan rã, những tên điếu đóm rút về các xó xỉnh. Riêng ta vì đã trót hung hăng con họ ngựa, đã đòi lần lên xuống đường lập thành tích để kính dân Ngô lãnh tụ, cũng làm cuộc "ngượng ngập" rút về hậu cứ tam giác làm nghề "ghéch vòm" gọi nôm là Ma Cô.

Ngày lại ngày, nó qua mau — Ta không thể «nín đé» được như bà nghị Trần kim Thoa nên đành «tái xuất giang hồ».

Ngày ta bị gây xuống núi, lại là ngày nền Đệ Nhị Cộng Huê đang ở thế của kẻ mạnh — Tổng Thống Thiệu đã cho và khuyến khích đối lập — Nhưng với thành tích tranh đấu chính trị sáng như đèn pha ô-tô ta tự xét mình và đồng ý «chơi mướn» vậy bất cứ đảng nào, mặt trận «cứu nguy» nào cũng có quyền mướn, miễn là vấn đề tài chánh sáng phẳng.

Ta hứa sẽ bốc thơm ra rít và không bao giờ thêm quay mặt vào tường khi lãnh tụ xuất hiện, hoặc đi «giật lùi» trước tiền bạc và danh vọng.

Với thành tích cách mạng sáng choang và thành tích j bậy, đé đường giá vừa kể trên, ta dám công

khai thách đấu với bất cứ tên ăn hại đái...hoang nào trên cõi đời này—Nếu cần, ta lại bắt đầu «j» vào giấy gói lại cần thận làm quà tặng—Đó là sự thật toàn là sự thật Ta thề thế ! Bớ đứ đả nào xạo.

Xin đăng linh thiêng nhắm mắt khi xét hồ sơ. Kính thưa quý vị độc giả của Giao Chỉ For Rent. Kính thưa các «em gái» mến yêu hãy nhận lời «Di chúc» trên, cho Người Họ Trần lên đường đối lập và phứt nước miếng cây Sinh Tử Phù vào óc những kẻ đập chấu yêu nước trên giường.

LỄ TRÌNH DIỆN «NHÂN VẬT ĐIỆN» CỦA PHÓNG SỰ GIAO CHỈ FOR RENT

Đề dền ơn, đề tạ tình những người đã chỉ cho tôi khí ốc xy — Tôi xin làm cuộc dẫn thăm «trâu đánh» cho sáng thêm cái thành tích hung hăng con họ ngựa của tôi.

Tôi xin giới thiệu (lần lượt giới thiệu) những nhân vật có óc tiên tri — chỉ tội cho những nhân vật này, đã mang bệnh «tốc kê» hiện đang điều trị tại BV Chợ Quán và dưỡng trí viện Biên Hòa.

Nhân vật thứ nhất là Bà Hai tiên tri — năm nay 73 tuổi (hơn cụ xếp Phao Cầu Cốc Hụi 2 tuổi) Bà Hai đã ở DTV Biên Hòa được 28 năm — Bà Hai là người đã tiên tri nhiều việc trúng phong phúc.

— Đoán Báo Đại mất ngôi hoàng đế.

— Đoán gia đình nhà Ngô đình đi doang bởi con quỉ có vuốt nhọn (móng tay) dẫu trong bao vải (con quỉ cái này tức là bà Trần lệ Xuân)

— Đoán Phật giáo đỏ máu khơi khơi.

— Đoán giặc Cộng về thành và Saigon bị phác kích (tất cả chi tiết lời tiên đoán hiện còn «lưu trữ» tại DTV Biên Hòa — Ai muốn tham khảo cho thỏa trí tò mò cứ việc tự nhiên)

Bà Hai có 3 cái móng tay dài và xoắn lại như lò xo Bà đặt là cái Thánh, cái là thần, cái là Phật, bà đoán việc đời (phần nhiều về chánh trị) bằng một cỗ bài tứ sắc Bà không biết chữ — Bệnh viện có cử một thơ ký riêng để ghi chép tất cả lời bà nói trong ngày. Bà tự xưng là 1 vua (vua Thiên Đàng, vua Âm phủ và vua Dương gian) Bà hiện là lãnh tụ đạo Vô Vi và có rất đông đệ tử.

Theo lời tiết lộ của Bác sĩ Giám Đốc Dưỡng Trí Viện Biên Hòa thì :

— Bà Hai Tiên Tri là một con bệnh lạ lùng nhứt (KỶ SAU TIẾP)

trong họ ngoại làng

HỒ LY «viết» thay Mồ Báo 1 kỳ
(Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mãn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi)

Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Trình bà con làng nước hay:

SU BỐ ANH MỒ
Anh Mồ Báo tuần trước chẳng hiểu tưng đê tài hay cay cú điều gì mà anh ta lôi con nhà Lê Ban ra làm thật kỹ lưỡng quá. Tội nghiệp con nhà Lê Ban, chơi với bạn chí tình thế, vẫn bị bạn thối cho những quả đầu diêng.

Hồ Ly hỏi Mồ Báo :
— Tại sao mày chửi thằng Lê Ban «hạ cấp» vậy ?

Mồ Báo cười toe :
— Đang con tức giận mà. Con tức giận của tao nó chửi cu Ban chứ tao có chửi đầu. Tao với nó vẫn thân nhau như thường.

— Thối nó với mặt mày xong, mày có hối hận không ?

— Hối hận như thường lệ. Tao là con ngựa bất kham, đéch có ai «cười nời tao ở Con Ông nên tao luôn luôn vấp ngã ở cái sự chửi trời hạt sen.

— Còn thằng Thương Sinh.
— Nó có nhòm ngó gì tới tao. Nó chán tất cả rồi, chán cả tình người lẫn tình đời ở cái vương quốc này.

Vậy đó, con nhà Mồ Báo đã xuất thân chửi con nhà Lê Ban. Chửi xong rồi lại xin lỗi. Và hai thằng cười xòa, vâng tục và rủ nhau đi đờp hít, Sướng chưa, những kẻ không biết thù nhau trên cõi đời này.

BUỒN MƯỜI LĂM PHÚT

Nhật báo Chính Luận vừa bị phọc mề bu tích. Từ ngày Từ Chung bỏ anh em mà đi vào lòng đất nghĩa trang Mạc đình Chi, Chính Luận vẫn còn bị «người anh em»

Việt Cộng hời thăm sức khoẻ. Hết ăn thư cảnh cáo xin tí huyết đến ăn lát tích. Nhưng Chính Luận cứ sống hùng, sống mạnh để chống Cộng bay bướm và ra rít. Cộng Sản không thể làm gục ngã Chính Luận. Than Ôi Chính Luận lại bị gục vì...đăng tin có lợi cho Cộng Sản, phá rối an ninh quốc gia! Công

Sân nó đã chơi ngón võ, của Cô Tô Mộ Dung hay nó biết cây sinh tử phù. Hồ Ly buồn đúng mười lăm phút. Tất cả các báo cứ bị đóng cửa đi, kể cả tuần báo Con Ông, Hồ Ly vẫn tro thờ địa. Song Chính Luận bị đóng cửa, bị truy tố ra tòa, Hồ Ly xúc động nặng Cái tội phá rối an ninh quốc gia nặng lắm. Nhật báo Sống đã bị chôn sống vì tội này. Bây giờ đến lượt Chính Luận.

Anh Từ Chung.

Cái huy chương người ta phủ lên xác chết của anh xét ra vô giá trị. Ngay cả hai bài báo mà Thương Sinh nó viết về cái chết của anh cũng vô giá trị luôn. Hồ Ly đang thăm thía cùng cực sự cô đơn của những người đời chống Cộng đến chiều. Và vì thế, từ nay, Con Ông sẽ chống Cộng hung hăng con họ xít. Không vì tổ quốc đâu. Tổ quốc bạc bèo thấy mẹ. Mà vì anh đấy, anh Từ Chua g Vũ Nhật Huy a !

Trình bà con làng nước hay.
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỒNG ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cạo

xin can cả thầy lẫn cha chấm dứt đào sâu chia rẽ

**- CÁC THẦY AN QUANG MUỐN LÔI CÔNG GIÁO VÀO VÒNG CHIẾN
TRONG KHI MỘT CỐ ĐẠO VẠCH MẶT CHỈ TÊN NHỮNG DÂN BIỂU
CÔNG GIÁO THÂN THIỆN VỚI PHẬT GIÁO**

Cái vụ chia rẽ ở đất nước này thật là nan giải, kêu gọi đoàn kết hoà mà vẫn cứ như «vịt nghe sấm», dèch ai chịu đoàn kết «sấm» cả! Nhất là cái khoản chia rẽ tôn giáo, nó khuya như trái đất, và thúi như chuột chết, nhưng thỉnh thoảng lại có người cứ muốn khai ra, muốn châm ngòi cho nó bùng nổ.

Trên tuần báo «Thăng Tiến» do Linh mục Phan văn Thâm làm chủ nhiệm, trong số đề ngày 20-4 đã viết 1 bài 4 cột dưới tựa «những dân biểu «công giáo» nào ký tên đòi thả Thượng Tọa Thích thiện Minh», đã khai ra vụ châm ngòi chia rẽ tôn giáo của các thầy ở An Quang.

Theo bài báo này, thì đề tố thái độ trước vụ án Thượng Tọa Thiện Minh, Viện hóa Đạo khối An Quang đã gửi lên Tối Cao Pháp viện và Lương viện Quốc hội kháng thư số 008/VHĐ/VP ngày 25-3-1969, trong đó có đoạn viết:

«Bằng kháng thư này, Giáo Hội Phật Giáo VN, TN do viện tôi đại diện, cực lực phản đối và tố cáo trước quý Viện hành động bất hợp pháp và bất hợp hiến của Hành pháp do Tổng Thống Nguyễn Thiệu, một tín đồ chân thành Thiên Chúa Giáo lãnh đạo nhằm trả thù và tiêu diệt Phật Giáo bằng cách dùng tòa án Quân Sự Mặt Trận, sản phẩm và Công cụ của độc tài Ngô đình Diệm, một tín đồ khác của Thiên Chúa Giáo, phật mười năm khổ sai và 5 năm cấm cố, một hình phạt vô nhân đạo Thượng Tọa Thiện Minh...»

Đề «đập lại luận điệu «khiêu khích» kể trên, báo «Thăng Tiến» của Cha Thâm đã «vạch mặt chỉ tên» một số dân biểu công giáo đã ký tên xin ân xá cho Thượng Tọa Thiện Minh.

ra cái điều rằng người ta «xấu chơi» như vậy, thì «ở tù» cho đáng kiếp, xin tha làm chi. Ngoài còn đánh một đòn đe dọa bằng cách hỏi những cử tri công giáo nghĩ sao về hành động «phản bội»

của các Dân biểu công giáo. Ý muốn nói rằng nếu cứ «phản bội» như vậy thì lần tới tái ứng cử, dèch đũa nào thêm, bỏ phiếu cho nữa.

«Con Ong» là một bọn lão lếu, cứ tục nói phét, ăn đờ ở bản, tưởng chỉ có mình bản, ai ngờ các thầy các cha cũng bản thấy mẹ.

Sau đây, Noc Độc xin «có lời bản» về thái độ của các thầy các cha trong vụ kể trên.

1. Các thầy An Quang phản đối Tổng-Thống-Thiệu mà lôi cả công giáo vào nội vụ, cho rằng công giáo định «trả thù và tiêu diệt» mình thì thật là khôi hài đến mức... cũ lần 1 Tổng thống Diệm, Tổng thống Thiệu là người Công giáo thật, nhưng không phải vì thế mà bắt Công giáo phải chịu trách nhiệm về các việc làm của các ông này. Ví dụ bây giờ Thủ tướng Hương, theo đạo Phật, ký tên truy tố 1 ông linh mục oa trừ xe Toyota ăn trộm ra tòa Đặc biệt, rồi một khối công giáo viết thư phản kháng bảo Phật giáo «trả thù» tiêu diệt «Công giáo» thử hỏi có ai nghĩ được không? Hay một ví dụ khác, gần đây báo đứng một «sư cậu» dụ dỗ con gái nhà người ta bỏ nhà đi xây tổ Uyên Ương, rồi có đũa bảo rằng «Phật giáo chuyên môn dụ dỗ gái» nói như vậy thử hỏi có đáng đánh đòn không?

2. Các thầy bảo Công giáo trả thù và tiêu diệt Phật giáo, miệng lưỡi các thầy chuyên ăn chay niệm Phật, nói như vậy mà không biết ngược sao? Chẳng riêng gì Công giáo.

(xem tiếp trang 5)

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUYỀN-NGỌC-TIỂU

2-5-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP HỀ
Thất - Lục - Ngũ - Tư - Tam AB - Nhị AB

Luyện thi TH Đệ I cấp

- TỬ TÀI I A-B - TỬ TÀI II A-B

GHI TÊN GIỮ CHỖ TẠI:

25 Ngô Tùng Châu - Gia Định

196, Trần quang Khải (gần góc đường Hai
bà Trưng)

631, Trần quốc Toàn (trường Quốc Toàn)

268/1, Lý Thái Tô (trước trạm tiếp cư Pétruský)

một dân biểu bên tây chơi diêm và chống chánh phủ mà mỗi tháng vẫn đớp gần trăm ngàn

Theo nguồn tin từ bên Tây gửi về ông Dân Biểu Hồ Hữu Tường đang hoạt động bên đó rất ráo riết. Nhưng không phải là để vận động làm tốt cho đất nước mà để phá hoại đất nước.

Theo nguồn tin này, ông Tường ở bên Tây, suốt ngày đi chơi diêm lúc nào không chơi diêm thì đi với đám Thích nhất Hạnh họp báo đòi lật đổ chánh quyền VNCH, đòi trung lập, liên hiệp v.v..

Sau đây xin lược lại những diễn tiến liên quan đến ông HHT để độc giả coi chơi cho biết.

Theo nhiệm vụ lệnh số 1132/HHTQ ngày 21-8-68, Chủ tịch Hạ viện cho phép DB Hồ hữu Tường đi các nước Thụy Sĩ, Pháp, Anh, Tây Đức, với nhiệm

vụ «viếng thăm các trường Đại Học Âu Châu và cổ động mở lớp dạy viết ngữ», trong thời hạn từ 1-9-68 đến 6-10-68. Nhưng hết hạn đó, ông Tường dèch về. Từ bên Tây, ông ta gửi thư về Hạ Viện xin gia hạn lưu trú tại Pháp để chữa bệnh. Cụ già Nguyễn bá Lương chấp thuận nhiệm vụ lệnh số 1408-HHTCTQ ngày 29-10-68 có gia hạn từ ngày 6-10-68 đến ngày 31-10-68.

N hưng hết hạn kể trên, ông Tường cũng dèch về. Mãi hơn nửa tháng sau, ngày 10-12-1968, Chủ tịch Hạ Viện bằng văn thư số 7728 VPCTINL đã triệu hồi ông Tường với lời lẽ như sau: «Văn Phòng Hạ nghị Viện coi sự khiến điện liên tiếp hiện thời của

(xem tiếp trang 5)

«Ngồi buồn gãi háng dài lẫn tẩn»
(trích lao trung lãnh vận)

SIÊU TỬ

Sau khi Thượng Tọa Thiện Minh được hai tòa án tặng cho hai cái án, đề vào tù ngồi... gãi háng, dư luận có vẻ khá sôi nổi.

Nhất là khối An Quang, đã «quấy háng ra phết. Hội thảo, phản kháng cầu an loạn cả lên. Hăng nhất, và ra vẻ «có hiểu» với thầy nhất, là em Kiều H.V. Hình như có tới mấy chục Dân Biểu ký tên xin hủy án cho Thượng tọa đã một lần mất bản toạ.

Trong khi ấy, thì nhà nước cho biết Thượng Tọa Thiện Minh, tức là «cô ng dân Đồ xuân Hạng» đã được đối xử «trương xướng như một thượng khách của nhà tù. Ở nhà riêng, có phương tiện để tu tập kinh cơ mô. Có lang tây săn sóc sức khoẻ. Và mỗi ngày được ăn nhậu ba bữa. Ăn chay mà ba bữa mỗi ngày thì chẳng mấy

chốc mà mập ú. Gãi sĩ là đũa phạm phu tục tử, chẳng đủ tư cách để nói chuyện lớn, nên chẳng biết «siêu tử nhân Thiện Minh» có tội hay oan ức, chẳng biết ai phải ai quấy. Nhưng được gãi sĩ vốn là đũa bản tiện, cái gì cũng chỉ đánh giá bằng đồng tiền, và hề thấy tiền là híp mắt lại. Cho nên, tuy không có hiểu được như em Kiều hạ viện, Gãi sĩ cũng háng đi đề nghị nhà nước nên phóng thích Thượng Tọa Thiện Minh. Vì một lẽ rất giản dị là... tốn quá.

Thử tưởng tượng, một ông Đốc sự đã từng làm giám đốc, mà nghèo đến nỗi không tiền chạy thuốc cho con, đến nỗi con gái 19 tuổi phải tự tử mà chết, vì thấy bố nghèo quá! Thế mà nuôi một «siêu tử» như Thượng Tọa Thiện Minh, mỗi tháng nhà nước tốn hết 9 ngàn tiền ăn, 5 ngàn tiền nhà (phòng riêng) và ba ngàn tiền

Bác sĩ và thuốc men (rẻ mặt), vị chi là mỗi tháng 17 ngàn tất cả. Công chức chết đói mà phải nuôi từ 17 ngàn mỗi tháng, lại bị chông đời và mang đủ thứ tiếng xấu, còn đợi gì nhà nước không phóng thích gấp Thượng Tọa Thiện Minh. Nếu ông «Công chức chết đói» được ở tù như Thượng tọa, thì con gái đâu đến nỗi phải chết.

Ái bảo ở tù là khổ?

Ờ tù sướng lắm chứ.

THA HỒ GÃI HÁNG

Thế là Nhật báo Chính Luận đã bị đóng cửa. Chính Luận là tờ báo lớn về số trang, số độc giả, và số... tiền rao vật hàng ngày. Từ lâu, Chính Luận vẫn được coi là tờ báo chống cộng háng đi nhất. Chống đến cái nỗi cách đây ba năm, Cộng sản đã thịt mất ông Tổng Thư Ký Từ Chung. Cách đây mấy tháng Cộng sản lại quăng vào «biểu» tòa

soạn một gói chất nổ. Cũng may chưa đến nỗi sập tiệm, Thế rồi bây giờ Chính Luận lần cử đeo ra chết một cách lằng nhách về tội... làm lợi cho C.S. Cuộc đời đúng là lắm cảnh éo le, chẳng ra cái dèch gì cả. Anh Trương Phi xông pha khắp mặt trận không chết, cuối cùng chết vì một thổng lỏi xia dao vào giữa bụng. Có ông tướng ngồi trên lưng ngựa đánh cả ngàn trận dèch chết, tự nhiên chết vì bị... thượng mã phong! Bây giờ đến

mấy tay Chính Luận, chống cộng bằng xương máu hân hoi, Tâm Chung và Thanh Chiếu đi theo các chiến sĩ đánh giặc khắp mặt trận đến nỗi một thặng teo lại như cây dóm, còn một thặng thun lại chỉ còn vữa bằng cái hạt vút thế rồi bỗng nhiên báo lần đùng ra chết vì tội làm lợi cho Cộng Sản!

Thôi bây giờ nhân rồi, chúc các đồng nghiệp tha hồ ngồi mà gãi háng. Mấy thặng đàn ông con trai sẽ được hưởng cái thú dè mê, thấy «đãi lẫn tẩn». Còn mấy em ký cái (tức là nữ ký giả) thì... thôi, đàn bà con gái gãi háng tục thấy mẹ!

LÀM BẢO VÀ LÀM NGHỊ.

THẮNG NÀO BẢNH?

Nghị định đóng cửa báo Chính Luận có cái khoản đe dọa sẽ truy tố ra tòa. Cái phiên là chủ nhiệm báo này là một ông Nghị, mà hề đã là Nghị, thì y như rằng có cái khoản bất khả rờ mó.

Tuy nhiên, hình như ông Nghị Sung vừa tuyên bố rất bảnh là sẽ xin đề «được» ra tòa. Và nếu cần, có thể từ chức nghị, từ bỏ cái khoản bất khả rờ mó, đề được ra tòa cho tư pháp rờ mó tùm lum, y như một anh chủ báo dèch phải là Nghị.

Làm chủ Nhiệm báo đóng cửa mà còn háng hơn làm Nghị. Vậy làm báo chưa đóng cửa chắc phải bảnh hơn Nghị một bực.

Tin tức... MÌNH

bàn về chiến tranh ống chích một cuộc chiến bản thân thấy mẹ

Từ một tuần qua, giới lang nhầy và lang thợ dần dần đánh nhau vô cùng kịch liệt, đó là trận chiến ống chích giữa Bác sĩ và y tá tự,

Nói theo kiểu một ông nghị mặt bóng nhầy như dít ếch, thì từ đời Quốc tổ Hùng Vương đến nay giới y tá càng ngày càng đông như chó con, nhưng chưa có 1 quy chế rõ ràng. Vừa rồi bộ Y Tế mới hoàn thành dự luật 64/69 quy định về thể thức hành nghề y tá, gửi sang cho Quốc hội thảo luận, Thế là sóng gió nổi lên Giới lang thầy, tức là

những "trí thức" mỗi ngày uống 4 ly Whisky và ăn toàn đồ Tây, sợ bọn y tá cướp hết khách nên phản đối kịch liệt. Có đôi từ chức để giao bệnh viện cho y tá. Có khác cứ nằng nặc đòi đi Congo chữa bệnh cho một đen cho nó được nhiều lương.

Có anh lang Thầy dấm quạ quyết là y tá giết oan nhiều người vì dốt nát, vì bất tài...v.v. và còn kể rằng bọn y tá chích dạo toàn là dân « trốn quân dịch » ! Lang thầy này còn thách vào nhà thương Nhi đồng mà xem bao nhiêu đứa trẻ đã chết oan vì bàn tay của y tá.

Giới y tá cũng phản ứng lại khá kịch liệt. Cũng chửi giới lang thầy ra trò, chửi chẳng chịu kém. Cũng đòi từ chức v.v...

Thật ra, trong vụ này, thái độ của cả đôi bên cùng đáng đánh đòn.

Về cái mặt giết người oan thì cả y sĩ lẫn y tá đều... có công cả, chửi chẳng ai hoàn toàn.

Có người kể rằng : (chuyện thật 100 phần trăm) : một hôm, đứa con nhỏ ngủ dậy bỗng nhiên đi tập tễnh. Cha mẹ lo quá, bèn đưa tới một ông lang Thầy chẩn hiệu chuyên về xương. Ông này

xem qua, chém 5 bớp, kê cho cái toa thuốc đáng giá trên ngàn, và quả quyết đứa bé bị lao xương. Cha mẹ nó buồn lắm. Nhưng rồi chưa kịp uống thuốc, đứa trẻ đi ngủ và sáng sau trở dậy chạy nhảy chơi như thường. Thì ra hôm trước nó ngã nên chân đi tập tễnh, chớ làm dểch gì có chuyện lao xương !

Lại có chuyện khác (cũng thật 100%) một bà mang đứa trẻ đau bụng tới một Y sĩ Cái, tức là bà Đốc tờ. Bà ta coi qua, cho thuốc đau bụng thường rồi bảo trở về. người mẹ thắc mắc hỏi lại xem nó có đau ruột thừa không ? Mụ Y sĩ Cái bèn quắc mắt mắng. Tại sao bà biết ? Tôi là Y Sĩ mà không biết bằng Bà hay sao ? Bà mẹ sợ quá mang con về, nhưng vẫn thấy nó kêu đau bụng. Đành mang đi bệnh viện. Ở đây người ta vội mổ để cắt ruột thừa, vì đã có mủ. Nếu chậm chút nữa, đứa trẻ... đi dừ ! Đấy, tài năng của những lang thầy có bằng cấp bự cả đấy.

Riêng về phía y tá thì những tin vật trên báo thiếu gì thành tích của họ. toàn là thứ : «vừa rút kim chích ra, bệnh nhân tắt thở liền, rồi vừa tri hô một cái, đã thấy xe Cảnh sát đi tuần qua, chở ngay vào nhà xác».

Tóm lại, cả lang thầy lẫn lang thợ đều có khả năng giết người, và nhiều anh chị thuộc cả 2 giới cũng bản thân thấy mẹ. Lang nhầy thì chém cắt cò, lang thợ thì bịp.

Nhưng không phải vì thế mà 2 giới có quyền chơi nhau kịch liệt. Bè bối giống nhau thì cần cầu kết với nhau mà sống mới phải chớ, tại sao lại chơi nhau.

Hơn nữa mọi việc hãy còn đó có ý kiến gì thì cứ ôn hòa trình bày đảng hoàng, rồi QH sẽ căn cứ vào đó mà làm luật mới là dự thảo luật, đã là

luật chính thức dểch đâu mà cứ loạn cào cào lên. Lại còn dọa từ chức hay kiếm nước khác làm ăn thôi chớ. Nhất là mấy anh lang thầy, tự nhận là có khả năng, bằng cấp đảng hoàng mà chửi bản thân thấy mẹ. Lại còn định kiếm cả nghề điếm chỉ khi tổ cáo giới y tá chích dạo toàn bọn trốn quân dịch, sao không báo cho Bộ Quốc phòng lãnh thư ở 2000đ, có phải đỡ phải mở phòng mạch không ?

Nhân danh nền vệ sinh quốc gia, bọn này gửi tới hậu thư cho cả hai bên. Nếu không chịu ngừng chửi nhau C.O. sẽ tàn sát cả hai bên. Lúc bấy giờ đừng có oán.

ình, hai bên chửi nhau chia rẽ, nên cả hai cùng sặc mùi chia rẽ. Chia rẽ một cách nhỏ nhen, trắng trợn ! Chẳng hạn An Quang bảo phe Công giáo dùng quyền hành để «tra thù và tiêu diệt Phật giáo», báo TT của cha thăm phân ứng lại bằng cách đặt câu hỏi : Hạ viện đầu phải là nợ «đề cho đám «dân biểu Phật tử» múa gậy vườn hoang ??

5) Cái dở của Thăng tiến là trong khi chửi An Quang chia rẽ thì mình cũng có luận điệu chia rẽ thấy mẹ !

Báo này đã vạch mặt chỉ tên những dân biểu Công giáo ký tên xin tha cho TT Thiện Minh, và muốn mĩa mai là người ta «xấu với mình như vậy, tại sao còn xin tha cho «người ta» ? Đó là một thái độ nhỏ nhen thiếu trí lượng cũng góp phần vào việc đào sâu thêm hố chia rẽ. Chửi người ta chia rẽ, thì nhất mình phải tề ra đại lượng, không chia rẽ, thì mới hành chữ.

ó - Chứa đã phán nếu có kẻ tá t vào má ta thì hãy đưa má bên kia để nó tát thêm 1 cái nữa cho nó... cân đối. Bị An Quang đánh một phát, Thăng Tiến chẳng những không mời An Quang đánh thêm phát nữa cho đúng lời Chúa dạy, mà chưa chi đã trả đòn. Cứ làm như hể nó tát mình một cái, thì mình cũng tát nó một cái, như thế mới được vào nước Thiên Đàng !

Một lần nữa, bọn này xin can cả các cha lẫn các thầy, đừng có pháo kích vào mặt nhau nữa.

Nếu các ngài không nghe, bắt bọn này phải coi các ngài như cái bị bông, và sẽ đánh cho đến bao giờ các ngài hết đánh nhau mới thôi.

XIN CAN...

(tiếp theo trang 4)

mà ngay Phật tử cũng còn nhớ rằng thời các Thầy tranh đấu với Chánh quyền Ngô Đình Diệm. Đức Tổng giám mục Nguyễn văn Bình đã trao đổi với các thầy những văn thư thăm thiết, và vô cùng có lợi cho các thầy, sau các thầy ở...chồng mông vào lòng tốt của người khác vậy ?

3) Trong lúc đất nước lâm nguy này mà các thầy còn khiêu khích, khơi mào chia rẽ tôn giáo, thì quả thật các thầy dểch cần biết gì đến đại cuộc, các thầy chỉ thích nói cho hả miệng mà thôi.

Nếu có điều gì chẳng vừa lòng thì cứ phản kháng, cứ tranh đấu bất bạo động, thế là tốt, là dân chủ. Nhưng tranh đấu cái kiểu lăng mạ vô trách nhiệm, thì hơi rẻ tiền chỉ hại cho việc chung, và hại

cho chính mình.

Bây giờ, xin «có nhờ bàn» về thái độ báo Thăng Tiến của cha Thăm.

4) Báo Thăng Tiến mà đối địch với các thầy phe An Quang thì thật là «xứng đối vừa lứa», «tương xứng» hơn mọi sự «tương xứng»! Bởi vì bên nó chửi bên kia chia rẽ một cách tập

hành pháp đầy lập pháp vào cái thế bố buộc phải phọt ra qui chế báo chí

Nếu ở xứ này có cái nghề nào khốn nạn nhất, đó chính là nghề làm báo. Bởi nghề nào cũng có luật lệ chi phối đảng hoàng, và hề có chi rắc rối, là a lè hấp ra trước vành móng ngựa để ba tòa quan nhơn phân xử.

Chỉ có cái nghề làm báo là làm luật lệ quá, nên cũng như «trăm mối tối năm không, chồng mông mà gào», rốt cuộc chẳng có luật nào được áp dụng hẳn hoi, khiến nhà báo khổ như chó. Nhà nước muốn cho thằng nào ra báo cũng được đóng cửa thằng nào cũng được để đảng như thờ tay... gãi háng !

Nhưng nhà nước Đệ Nhị Cộng huê rất thương mấy thằng nhà báo, nên ngay từ đầu năm ngoài hành pháp đã làm 1 cái dự thảo quy chế báo chí gửi sang cho lập pháp thảo luận.

Nhưng vì thương hay bị mấy thằng nhà báo chơi xỏ, nên các nghị trên nghị dưới, nghị đực nghị cái đâm ra ghét báo chí cứ ngậm tôm mồi cái quy chế báo chí, dểch chịu cho ra. Hối tới hối lui vẫn cứ không cho ra. Thêm

MỘT DÂN BIỂU...

(tiếp theo trang 4)

quý đồng viện là vắng mặt không có lý do, trái với

Bổn phận dân biểu nêu trong điều 274 nội quy Hạ nghị viện. Nhưng mặc dầu có thư triệu hồi ông Tường cũng dểch thêm về. Cứ ở lý bên Pháp và còn viết thư về nhà đảng báo chửi bới đòi bỏ mục chống Cộng trong hiến pháp, và đòi Hạ viện phải gửi tiền sang Tây cho ông ta xài.

Nói về tiền, người ta biết rằng mỗi tháng, mỗi Dân Biểu được lãnh tất cả là 97.500đồng (chín mươi bảy ngàn năm trăm đồng bạc chẵn). Từ đầu năm 1969, hạ viện chỉ cứu của ông Tường 24.000đ trong số tiền trên, là tiền phụ cấp văn phòng bút phẩm, và phụ cấp đi

vào đó, lại cả một phong trào Dân Biểu và Nghị Sĩ xin ra báo đề dựa vào cái quyền «bất khả xâm phạm» mà Chửi cho sướng miệng, báo bán chạy như tôm... Uơn ướp nước đá. Mấy thằng nhà báo thường thêm nhỏ rãi mà chẳng : dám chửi theo.

Thế rồi dùng một cái, trong ba tờ báo của Dân Biểu và Nghị Sĩ, nhà nước đóng cửa nó hai tờ. Một tờ của Dân Biểu Ngô công Đức, được coi là cơ quan ngôn luận của đảng chống «ruồi tái béo» và một tờ của Nghị sĩ Đặng Văn Sung cơ quan ngôn luận bất khuất của đảng... rao vặt.

Mấy ông Nghị trên Nghị dưới cứ đờng ngăm mồi cái quy chế báo chí đề mình, độc quyền chửi, chửi ruồi tái béo, chửi rông đề ra nòng nọc v-v... Nhưng bây giờ lại được ưu tiên khóa mồm, nên lần này thế nào các Nghị cũng hết còn lý do ngậm tôm luật quy chế báo chí. Lần này thế nào cũng ra.

chuyên. Và mỗi tháng Hạ Viện vẫn chăm chỉ gửi cho ông Tường 73.500đ chuyên ngân qua Đai Nam Ngân Hàng

Nằm ở bên Tây đi chơi diêm và chống Chính Phủ, mà vẫn được đớp mỗi tháng 73500đ, thì sướng thật. Nhất là số tiền đó lại được chuyển ngân sang ngoại tệ.

Người ta cũng còn biết rằng trước khi sang Tây và ở lì bên đó, ông Tường còn vay của Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp một số tiền chắc là khá lớn, để... nuôi gà, nhưng cóc có con gà nào cả.

Trong khi ấy thì có những công chức đang kêu sấp chết đói. Con Công Chức thấy bố nghèo quá đã phải tự tử mà chết.

Những người hữu trách nghĩ sao về vụ ông Tường này ?

loạn báo

Đàn báo phen ni đúng xông chường Chạy rong khắp xô chợ đầu đường Trắng, đen, xanh, đỏ, vàng, ri, vện Đủ cả ba mươi sáu nôn nường.

Báo nào quảng cáo cũng hay ho Ôp-xét, phụ trương, biểu bán đồ Hứa thực ghê gồm nói thực đứ Mầu mè cho điệu, tit cho to.

Nêu tên ký giả rất lu bù, Đang xuống đàng lên cũng cứ chu Danh sách miễn xôm đào, kếp... cộ Phóng viên chạy quần, tựa đèn cù

Báo nào khi sấp, hoặc vừa ra Cũng quyết rồi đây sống đến già Nhưng lỡ hết... xin, hay vấp... hổ Thì đành tiếp tục ở tha ma!

Cũng làm báo... bở và báo... cò Phát hành ế quá, bán kệ lờ Phen này ông quyết đi buôn báo Thiên hạ bao nhiêu đứa gói... đồ!

CÁ KÊ DÊ NGÔNG

MỀM "tạt phải" viết thay ĐÊ HỨC CẦN
một kỷ.

LẠI... CÔNG BỘC

Trên bàn đã có tới gần 30 chục chiếc vỏ chai 33. Đĩa bát đã có mùi lóng chông, xương đã thấy nhiều hơn thịt. Chúng tôi tất cả 12 người. Ô. Chánh Sự Vụ, Ô. chủ sự ông Tham Chánh, ông chính ngạch, có cán bộ ông công chức còm. Chúng tôi ăn mừng một anh cán bộ đã có thành tích 15 tuổi đảng... cán bộ được nhà nước thương mến cho nhập ngạch. Thông Tin. Một người cán bộ, hoặc Thông Tin hoặc Xây Dựng Nông Thôn v.v. lương chỉ vèn vèn có 3200đ (độc thân). Với số lương 3.200đ một tháng. Ở cái thời đại một mớ rau mướt 20đ, một cái chổi quét nhà 150đ thì chắc chắn rằng không làm sao tránh khỏi cái cảnh ăn được bữa sáng, còn bữa tối dớp cơm tay cầm.

Chúng tôi đã ngắt ngảy hơi men qua những cái chuyện chính trị lố mồm, sự nói sự phật, vài nói vài hay. Có kẻ chê ông lớn này đã ngu ngơ để mất cơ hội lãnh đạo, có kẻ chê nhà nước không dứt khoát với Mèo, để Mèo nó luộc. Nhưng rồi câu chuyện lại đưa vào con đường hiện trạng vất vả của Công chức Rượu vài lời lẽ tuôn ra phứa phứa.

Mẹ kiếp! ai bảo chúng mình không biết cho vợ Đi với Mèo với Đại Hàn, ai bảo chúng mình không biết muối mặt đi làm ma cạo. Cứ khư khư giữ lấy nề đó là... chính nghĩa rồi, kêu đầu ai. Mà có kêu lắm chỉ tổ đứt họng chứ sức mấy, có ai thêm nghe, thêm nghĩ tới. Kệ mẹ nó được đến đâu hay tới đó.

— Cứ mỗi buổi chiều sau giờ tan sở, tôi thấy rợn tóc gáy khi nghĩ tới lại phải chui về với vợ con, không gì khổ sở bằng những buổi chiều thứ bảy mưa rơi. Con vợ, đầu óc rối bời, vạch vú nhể nhại cho con bù, đứa con gái lớn gọt mấy củ khoai nấu canh. Chỉ thấy những cảnh thiếu thốn, những dẫn vật kịt kịt, Vấn đề tài chính mỗi ngày một thiếu vắng.

Đáp như đáp đê, đáp được chỗ này bề chỗ kia—Trống ngũ liên phạng liên hồi.

Tôi đã được nghe và thấy nhiều câu chuyện ai oán đứt ruột về hoàn cảnh xuống dốc của những người mang, cái nhãn hiệu công bộc này. Hôm qua, tháng trước, năm xưa thời gian đã qua, qua thật mau. Chiến tranh vẫn tiếp diễn cuộc chiến cà kê càng kéo dài bao nhiêu thì cái thành phần công bộc này càng ngày càng bị đập vùi tới bởi hoa lá bấy nhiêu, Thời buổi vàng son của những thầy thông thầy phán không còn nữa—xã hội bấy giờ người ta nói:

- Nhất điểm,
- Nhì xa
- Ba lố
- Tứ xén

NHẤT ĐIỂM: Hạng nhất ngày nay phải là « chị em đi khứa » những con điểm thập thành. Nhà Nước vừa làm một bảng thống kê trung bình số tiền kiếm được của

một con điểm hạng nhất, mỗi ngày là 2 xín—Hạng nhì 1 xín tới xín rười, bét là trên 1 xín. Ấy là kê tiền bỏ vào túi để đi về đánh bạc, ăn gà xé phay hay nộp bà già hoặc đưa chồng đi « dong thóc ». Nghĩa là đã được trừ đi các khoản tiền ma cạo, mụ giàu tiền phòng v.v...

NHÌ XA: Hạng nhì là dân trá xé. Có năm bảy đường trá xé — Nhất là trá xé chỗ đồ thùng cho Mèo. Cứ làm lấy năm ba tháng, vô được một chuyến cả xe là có bạc T. Một xe camion trở đầy đá lửa, một xe bát lưá díp, một xe tivi là lãnh đủ. Nếu ăn chắc mặc bền, cứ ngày hai buổi kiếm ô tề cũng thấp thoáng 2 vết. Đi tắc xi cũng vô vịn ngày kiếm 2 ghim.

BA LỒ: dân xích lô đạp, ới một phát năm choạc. Một ngày 1 chục cái ới thời lương cũng vừa hơn 1 ngài chánh sự vụ 3 con hai chục năm công vụ.

TỨ SÉN: Ma ri sến choai choai cũng phải 3 ngàn tới ba ngàn rười, cơm ăn quần áo mặc, Tổng cộng trên năm xín, gần gấp đôi anh cán bộ độc thân.

Nếu có ai hỏi tôi rằng: Bây giờ mày làm gì? Tôi sẽ rất lấy làm đau khổ mà phải trả lời rằng Tao là công chức. Vì họ sẽ đánh giá tôi thấp hơn một anh thợ hồ. Lương một bạn thợ hồ từ năm tới 700đ một ngày lặn. Người công chức, nghề công chức, ít ai ham nữa không ham mà vẫn phải làm sẽ trở thành những cái máy trả nợ quý thần làm xí có hồn. Ô Hô! Cả một guồng máy hành chánh của cả một Chính thể mà chứa toàn những loại trả nợ quý thần thì kéo sao nổi cái Chính Thể cái Nhà nước nặng như cùm lét trên con đường đầy đẽ gà của cuộc chiến phứt tạp hiện tại không thể để tình trạng những anh chị em đến công sở giờ sách ra học Anh văn với một bước sang ngang được nữa. Phải tìm một lối thoát. Ông nhà nước ơi!

Mới gần đây, chỉ mấy ngày nay thôi, thẳng nọ rí tai thẳng kia: « Có lẽ có thể Nhà Nước sẽ tặng cho mỗi anh em mình mỗi đầu người sáng vác ô đi tới vác về hai xín một tháng ». Nghe đứt lờ rí tai này, mặt mũi thẳng nào thẳng nấy không thấy hiện lên một nét vui mừng. Chỉ vì, nếu tặng được 2 xín thì cái hột vịt sẽ lên tới 25 đồng, cắt tóc phải 120 đồng không có uốn xẩy ép.

Vật giá leo thang sẽ cho đo ván công chức ngay hiệp đầu. Có ông kiểm soát kinh tế làm trọng tài thổi tu huyết một không.

Vấn đề đặt ra không phải là đề tăng lương, vì chúng tôi thường gài háng chế nhạo các công chức cụ Hồ cứ mỗi cuối tháng phải đem quang gánh đi lãnh bạc—Đồng bạc như bạc cụ hồ. Cuốn hàng bó bạc về để rón nó vẫn là nó, chắc chắn không mấy người hài lòng.

Vấn đề đặt ra để cứu nguy công chức là

phải có một cơ quan đặc trách tìm hiểu với thiện tâm thiện chí giúp đỡ hơn hai trăm ngàn, công chức hiện đang vất vưởng như những cô hồn các đảng.

Vấn biết rằng tình thế hiện nay đang nằm trong giai đoạn mỗi ngày, mỗi giờ một biến chuyển quan trọng, về hòa bình về chiến tranh, đảng phái về đối lập. Nhưng không vì thế mà những đứa con đẻ của một chính thể bị bỏ lay lết rách rưới eo ọt bụng to hơn ngực. Chuyện trong nhà có yên thì ngoài ngõ mới sạch. Đừng để chúng đi liêu biêu, mẹ Mìn nó du đi mất, uống công mang năng để đau.

Không có gì nhưc tìm, nhờ lệ bằng, đọc tin trên báo chí, một ông chủ sự phòng vật liệu (chỉ chủ sự thôi đấy nhé) lúc mới vào làm ở cái cơ quan có nhiệm vụ cao cả là làm quân bình giá cả thị trường và tiếp tế cho Công chức thì người rách ra như sơ mướp, tới lúc rừ áo ra đi t hì xe hơi ông lái nhà lầu ông cho Mèo thuê, Mía mai thay nhãn tâm ới là nhãn tâm.

Tại sao đến tận ngày hôm nay nhà nước vẫn chưa nghĩ tới việc thà nh lập những PX Giao Chỉ cho anh em công chức nhỉ. Ở đó họ sẽ được mua những đồ thiết dụng hằng ngày như: gạo, nước mắm, muối, củi, lửa, thuốc thang với giá chánh thức, miễn thuế. Những nhà máy, may, tiệm hớt tóc, tiệm cơm bình dân cho công chức với giá nhà nước ch dành riêng cho công chức. Các bạn không phải là công chức sức mấy mà xuy bì. Nếu muốn được hưởng những quyền tới tới thượng đó thì cứ việc nhào đó làm nghề công chức đi. Lúc đi công chức lại trở nên cao giá, cảnh vàng lá ngọc mấy hồi.

Chắc các ông lớn nhà nước cũng đã từng nghĩ tới nhưng chưa kiếm được người ăn thật làm thật chăng? Đốt đuốc lên mà tìm thế nào mà chẳng gặp. Chúng tôi lúc nào cũng vẫn sẵn sàng n gừa cò há mồm ra chờ... sung rụng đây — xin ông Phủ Thủy kinh tế vung chiếc đũa thần lên hóa phép dùm cái lấy diêm chơi.

Anh em ơi hãy cùng tôi há mồm chờ... và đừng quên cầu nguyện: Xin ơn trên phù hộ chúng con — Amen.

nói lão mà chơi

khởi kẻ giật mình vì 1 vụ án

Vụ án đây là vụ ông Đặng Văn Chính lỡ xuống tay bắt "hiền thể" nữ dược sĩ Kim Anh.

Hiện thời ông Chính đang nằm trong ngục tối chờ ngày tòa Án xét xử tội trạng của ông. Có lẽ ông đang buồn lắm, có lẽ ông đang ăn năn hối hận, hoặc cũng có lẽ ông đang phác họa một chương trình xây dựng lại cuộc đời một mai khi ra khỏi khám đường...

Nhưng có một điều chắc chắn là ông Chính lúc này đã bình tĩnh trở lại rồi, hết giật mình, hết hồi hộp, lo sợ như trong những ngày còn "đào tẩu". Trái lại, có nhiều người hiện đang sống ngoài vòng cương tỏa chân cao thấp, nhưng thỉnh thoảng chợt nghĩ đến vụ "Đặng Văn Chính Kim Anh" là lại giật mình, hoặc lại hồi hộp, bấn khoăn.

Người giật mình đầu tiên khi thấy vụ này nổ ra có lẽ là nhà báo chế có cái tên làm người ta liên tưởng tới vị tướng nhà Đường có miếng "Hồi mã thương" khêc liệt. Nghe tin ông Chính bắt vợ, rồi theo dõi các tin tức báo chí thuật lại tỉ mỉ từng hành động, của ông ta chắc hẳn nhà báo chế của chúng ta khó lòng tránh khỏi một cơn ngứa mình, sờn gai ốc. Vì nhà báo chế chưa quên rằng ông chính hồi trước đã từng giúp việc trong nhà thuốc của mình, và đã hơn một lần ông chính bị ông chủ rầy la về tội làm công việc không đúng quy luật, không đúng tã ríp ông chính vốn là người ít nói, nên những lúc bị rầy đó ông chỉ gườm gườm cặp mắt, chẳng nói chẳng rằng.

Bây giờ ông chủ mới thấy rõ cái tánh nóng của ông cụ nhân viên ghé đến mức nào! ừ chao, già tý hồi đó, tình cờ có ông Mèo nào đến chơi nhà, thuốc lại các cô bỏ quên lại một "EM 14" quả thực chưa biết sự thể hôm nay sẽ ra sao? Lỡ gặp đúng cái con Trương Phi nổi, thì cô gọi là đem cụ nhà thuốc đập lên người ông chủ, vị tất đã chưa nổi. Nhưng may quá, hồi đó không có cái nạn mấy ông bạn Mèo vác "EM 14" đi lang bang bở bừa bở bãi như lời này. Hứ vía!

Có một số người khác không những đã giật mình mà

hiện đang còn hồi hộp thấy mờ mờ! Qua những tin tức báo chí thì nghe đâu Cảnh sát đang còn điều tra về một vài vụ "lạm ăn lớn" trước đây của ông Chính, dường như là trụ sinh trụ tử gì đó!

Mà đã làm ăn "lớn" tất nhiên phải có dính líu tới vài ông "bu". Nếu quả chuyện đó có thật, chắc hẳn lúc này mấy ông "bu" đó, đang muốn... ỉ ra quần! Có lẽ mấy ông đang lo ăn chay niệm đất cầu khấn phạt trời sao cho bố ấy đừng có khai ra, chứ khai ra, thì ô hô, đi đứt cả đám!

Còn giật mình sợ sợ, có lẽ phải kể đến mấy bà tướng và một bà Tá cũng đi ngao du sơn thủy xử hoa anh đào một chuyến với cô Kim Anh.

Kể ra đi dự hí thì cũng chẳng có chuyện gì đáng ngại. Nhưng ở cái vụ này, có một chàng phóng viên âm a âm ở lại mọi đầu ra cái "tuy đồ" là trong chuyện đi đó có Kim Anh đã nhảy ra, đi biểu tình biểu tót với dân Phù Tang cho vui. Và rồi việc đó lại lọt vào tai vào mắt của một tổ chức tình báo lừng danh quốc tế. Eo ơi, ghê quá! Chuyện đó người ta đã biết thì chắc hẳn, còn nhiều chuyện khác người ta cũng biết hết!

Nhưng cho là biết đi nữa, chắc cũng không sao, vì từ bấy đến nay các bà vẫn ăn trên làm rồi, vẫn hàng quan tiền chức như thường lệ. Dư có mỗi một bà hiện đang ở Hương Cảng có suy nghĩ có thắc mắc hay không thì không biết? Dieu seul le sait, chỉ có trời biết.

CÔNG CHỨC S.O.S!

Ngày xưa người ta thường nói "nhất sĩ, nhì nông, hết gạo chạy rong nhất nông nhì sĩ" nhưng bây giờ thì khác rồi, cả sĩ lẫn nông đều là "nôm bợ then", đều đòi đãi người ra, nếu họ chỉ là những kẻ sĩ nhà nông thuần túy chăm chỉ hạt bột.

Bằng chứng rõ ràng nhất là thăm cảnh gia đình ông giám đốc đốc sự Nguyễn Văn Nhân mới đây. Ông đã phục vụ nhà nước 24 năm, ở một ngạch cao nhất trong hành chánh, lại là giám đốc, nếu chịu khổ bán rế liêm sĩ giờ trở ma tít, cũng ăn cắp, ăn đứt lốt như ai, thì cá lẽ

ông đã thành một "tay tở", chẳng thiếu gì xe hơi bin dinh cho Mèo mượn, con cái ông tha hồ vung vỉnh đi tây đi Mèo, muốn học thì học, chẳng muốn thì cứ việc du hí đã đời!

Nhưng tiếc thay, ông lại không biết "thức thời" ông cứ nhất định "giấy rách phải giữ lấy lề", ông sống thanh liêm trong sạch, nên gia đình ông luôn luôn thiếu trước hụt sau, đến nỗi có Ngọc Tuyết, con gái ông, nữ sinh Gia Long 19 tuổi bị mắc bệnh lao phổi, đã phải mượn liều thuốc ngó vỉnh biệt cuộc đời!

Thăm cảnh của gia đình ông Đốc Sự Nhân trên đây thật là một điển hình chua xót của 200.000 gia đình công chức Việt trên toàn quốc. Chính ông Nhân đã phải thốt lên:

"Tôi thương cảm cho tôi chỉ có một. Tôi thương cảm 10 lần hơn đối với các bạn Công chức cấp dưới mà tôi đã từng chứng kiến còn túng thiếu và cơ cực hơn tôi nữa."

Ông nhân còn tâm sự!

"Nếu tôi không phải là một Đốc Sự mà là một anh đạp xe 3 bánh hoặc một anh sửa xe, gắn máy ở các góc đường, chắc hẳn gia đình tôi không lâm cảnh nhọc nhằn như trên..."

Vẫn theo lời ông Nhân, tại các Đại Học Đường, người lãnh lương cao nhất không phải là ông Viện trưởng Khoa Trường, hay các giáo sư mà là người giữ xe gắn máy ở vỉa hè. Vậy là kẻ sĩ thời này, đã bị đặc dưới các anh đạp xe, sửa xe, giữ xe, và dĩ nhiên là thua xa những tên tham nhũng, những thằng gian thương, những con diêm.

Trật tự xã hội đã thay đổi, lẽ tự nhiên luận thường đảo ngược theo, và vì thế xin ai đó đừng ngạc nhiên, đừng than phiền, đừng thắc mắc khi thấy những tên hề dơ dáy múa may trên chính trường vô ngục xung quanh là lãnh tụ, những tên ma cô chớp cũng lọt vô làm đại diện cho dân chỉ cốt để thỏa mãn tư khoái của chúng, và cũng đừng buồn trước những chuyện lem nhem diễn đi diễn lại mỗi ngày.

Cụ Tổng thống Thiệu mới đây tuyên bố: "Nhân dân VN không cần vô trang thêm tiền, chỉ cần thể giới tự do giúp thêm phương tiện."

Sức voi xin man phép thêm một chút xiu (trong số các phương tiện, chúng ta cần một cái chổi).

và chấm dứt cái tình trạng "xuất cảng trí não".

Gọi là "xuất cảng trí não" vì lẽ từ bao nhiêu năm nay một phần lớn sinh viên du học được nhà nước cấp cho đi, hoặc đi bằng phương tiện lên lút đã không mấy ai chịu trở về. Cứ việc học hành tài là họ ở lì luôn rồi kiếm công ăn việc làm ở bên. Dù có du dỗ đến mấy, họ cũng chẳng nghe nào. Họ sợ những cái vụ tên bay đạn lạc và sợ nhiều thứ khác nữa.

Tính xoàng ra, ở bên Tây, hiện nay cũng có tới 2.000 đóc tờ Mít, hơn 1.000 ký sừ, gần 1000 chuyên viên điện tử. Còn những dân "hếch" (Haute Etude Comerciale) và những bớ trẻ xuất thân từ các trường Siêng sớ pò và pò-li tềch-ních thì đếm không kể xiết. Tất cả đều trẻ măng. Người già nhất cũng chỉ hăm hăm sáu tuổi.

Hiện nay họ đang thêm lấy vợ Mít. Vì Mít mà lấy Đăm, nếu không vợ được con nhà lành thì cái sừng dễ bị mọc. Nhưng gái Mít ở bên Tây lại rất khan hiếm. Vì thế Đảng cấp tiền sẽ nỗ lực tranh đấu để đưa các gái Mít đi Âu Châu tới những nơi nào có trai Mít thì lấy luôn rồi sẽ tìm cách đưa các đảng tượng phu về giúp nước.

Việc chấm dứt nạn đói rách, Đảng cũng chủ trương một đường lối hết sức ôn hòa nghĩa là anh nào cần tiền thì Cấp tiền luôn.

Câu mở đầu khi có 1 đảng viên mới gia nhập Đảng: — Cần nhiều đây?

Anh cần bao nhiêu thì Đảng sẽ phát cho anh bấy nhiêu. Có bao nhiêu những thằng đói rách, Đảng sẽ thu hút hết chơi, để rồi trong 1 thời gian sẽ làm cách nào cho họ được khá giả.

Nhưng mà Đảng Cấp Tiền sẽ đào dần ra tiền để cấp phát tùm lum như vậy?

Thiệt ra thì cũng chả lấy gì làm k hó khăn cho lắm, Đảng sẽ mời những tay kiếm tiền giỏi nhất thiên hạ về làm cố vấn, Đại đế như nhà thuốc tây Trương Văn Chôm. Mông sừ Chôm là chủ nhân ông cái tiệm ăn Dragon d'argent, 1 tiệm ăn lớn nhất ở đường Montparnasse. Sừ lủy mua với giá là 150 triệu quan mới, tính sơ sơ cũng vào khoảng 6.000 triệu bạc Việt Nam. Đảng lại cũng không quên mời cựu thủ tướng Nguyễn Văn Lộc. Sừ Lộc hiện ở trong 1 tòa biệt thự, miệt Chatou, cách Ba Lê chừng 40 phút xe hơi, Biện thự nằm kế cận sông Seine, nên thơ và đẹp đẽ như cái Biệt điện của Ngai Ngự ở Bamethuot. Mông sừ Lộc mua với giá là 170 triệu VN.

Làm thủ tướng có mấy tháng, sao mà nhiều tiền thế? Bởi vậy cho nên Đảng Cấp Tiền cần phải có những người tài giỏi như thế.

nửa đùa nửa thật

cửu sùng

VẤN ĐỀ ĐẢNG TA Ở BÊN TÂY!

Một tờ báo ở nước Saigon vừa tung ra cái tin nói về Phong trào phục hưng tái thiết Việt Nam hoạt động ở bên Tây. Phong trào này đại khái có những bố già cộc để đại vương như bố Trần Văn Hữu, bố Nguyễn Đệ, bố Hoàng Cung, bố Hoàng xuân Hân rồi thì một số một số những thứ Tổng Đốc, Tuấn phủ, Tri huyện. Lại có cả những bố trẻ như cựu Thủ Hiến Phạm Văn Bình hiện đang làm bồi cho nhà hàng Table des Mandarins, bố Trương đình Dzu hiện đang ngồi tỉ ở nơi Côn đảo, bố Trần Văn Khiêm đang du hí ở bên Mèo, bố trẻ Ngô đình Nhu đang lang thang ở La Mã.

Ngoài ra còn một số những bố lưu vong vì bất mãn, vì trốn lính, vì sợ bị tố khổ v.v...

Phong trào này định mời tiền của bà đầm Ngô đình Nhu để thành lập một chính phủ lưu vong hoạt động tại Ba Lê. Danh sách chính phủ này do bố trẻ Trần Văn Khiêm đề nghị và sẽ được thông qua trong một phiên họp khoáng đại của Phong Trào.

Bố trẻ Trần Văn Khiêm nhấn mạnh rằng, nói về tài mẫn Thủ Tướng thì không ai bằng ông cụ thân sinh ra bố trẻ, tức là bố già Trần Văn Chương. Còn về tài hùng biện, ăn nói vi vút, để thu hút được cảm tình mi quần chúng, đối nội có thể thông nhất được quần hùng, đối ngoại có thể làm cho các nước ngưỡng mộ, thì không ai bằng một Trương Đình Dzu. Hóa cho nên một Dzu sẽ mẫn tượng cái môn ngoại giao.

Cũng theo lời bố trẻ Trần Văn Khiêm, tuy bố già Hoàng xuân Hân hiện nay mắt đã mờ lung đã còng, gối đã mỏi, chả còn nước non non nước chi hết chơi, nhưng từ xưa đến nay, cái môn văn hóa giáo dục chưa ai dám

leo chèo để tranh cái ghế đó mí bố Hân cả.

Riêng về cái nghề bưng bô bưng chậu thì phải nói là bố Thủ Hiến Phạm Văn Bình chiếm giải quán quân, vô địch thế giới. Nhưng trong chính phủ thì đào đầu ra một cái bố gọi là Bưng Bô Bưng Chậu. Nên chi phải mở thêm một cái Bộ khác mệnh danh là Bộ Vệ Sinh. Bộ này sẽ phải tích cực hoạt động trên cái lãnh vực Đờ thùng, nghĩa là nó sẽ bao gồm những đứa nào ứn bản ăn thiu, hồi lộ tham nhũng hoặc tất cả các phần tử thối tha nhất. Và bố sẽ có nhiệm vụ giáo dục, huấn luyện để làm sao cho họ chóng trở thành những người công dân lương thiện, góp những phần nỗ lực vào công cuộc tái thiết Việt Nam.

Rất tiếc rằng, tờ báo đó có lẽ không cử phóng viên đi Ba Lê mà chỉ ở nhà nghe lóm rồi viết mò, vì thế, cái tin trên chỉ vồn vồn nói về buổi họp mặt cuối năm của phong trào tái thiết. Còn nội dung thì dèch có cha gì hết.

Vậy Cửu Sùng xin bổ túc thêm đề bà con làng nước đều biết.

VÀ VẤN ĐỀ ĐẢNG TA Ở BÊN TA

Nếu bị giờ được nhà nước cấp phát lại để lập đảng thì cái đảng mà Cửu Sùng sáng lập ra sẽ là cái đảng Cấp Tiền.

Vâng đảng Cấp Tiền. Xin quý vị đừng có ngạc nhiên với. Và cũng xin đừng có li đọc lên thành ra Cấp Tiền vì e rằng sẽ nhầm lẫn mí e Phong Trào Quốc Gia Cấp Tiền của nhà Godaut Nguyễn ngọc Huy, vốn là gà nòi của đảng Đất Vịt chính cương của Đảng cấp tiền không có rơm và róc rồi. Nó chỉ bao gồm có hai mục: làm thế nào cho xã hội hết nạn đói rách,

NÀ CẦU
cầu tương

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

CON ONG «LAI» CẢI TỒ

Trước đây ông đầu bếp Thương Sinh bị vi trùng Kock thanh tra buồng phổi—ông ý nhảy chọi «Pac co» với đình thành—kết quả, Thương Sinh thắng từ diêm mặc dù hai lá phổi của ông vườn bị «nhựa đường» của ngài cũng chính bời bản như thường lệ.

Khi xuất... vô ông Thương Sinh liền chống bút về Con Ong, ông viết hung hăng con bọ nguậy—anh em thấy thế lấy làm «cảm động» và muốn noi gương người, song khổ một nỗi chả có dứa nào dám so sánh với cái quan bút của ông—nhưng ông chưa cho thế là hách.

Đề chứng tỏ ông còn khoẻ, ông sáng giá nhất nước ông liền đi khách... đi chí chấp, đi bắt kê ngày, đêm đi đi phứa phứa... cho đến lúc ông quờ quạng như con vịt bị cắt tiết... ông liền kêu quàng quác vài tiếng, rồi thoi thóp... thở. Ông sắp «về quê»—ông như ngọn đèn sắp tắt, nó phùng phùng biểu diễn vài đường ánh sáng... rực rỡ, để rồi ngóm muôn năm.

Tòa soạn Con Ong lấy làm buồn bèn xúm nhau lại diễn Thương Sinh về... què lẩn này thì ông í về quê thực và để cỗ người lãnh đạo bọn nòi niêu soong chảo, dọn chổi cùn rế rách anh em liền nhất loạt hô to «ĐÊ HỨC CÀN»—ĐÊ HỨC CÀN OÀN XÔI!»

Thế là từ đây, thằng Đê Hức Càn sẽ chánh thức lãnh chức Đầu Bếp Con Ong.

Bọn «nòi niêu soong chảo» vẫn đợi xem cái «Lạp xưởng» của Tân Đầu Bếp Đê Hức Càn ra sao—Nếu cần lại «chỉnh lý» và giao hoàn lại chức Bếp cho Chí Sĩ Minh Vô, để tiện việc chợ búa.

Con Ong muốn năm nó vườn là Con Ong, Con Ong không thể là con... Khưa Xin ơn trên «phù hộ» thằng Đê Hức Càn một: phát—Amen:

KHI CẦU ẨM BÁT KHẢ TRẦN QUÝ PHONG THƯỢNG ĐÀI «PAC CO» MÍ LÝ VIXI.

Cậu nhỏ Nhi Đồng Trần Quý Phong từ ngày «đắc cử» chức Dân Biểu ở trong Hạt Gia Định đến giờ... Dân chúng địa phương mỗi mắt trông chờ cậu lái xế đến ban cho vài điều hứa—(chả hạn hứa như hồi mới ra tranh cử đi)—ấy thế mà, thời gian thấm thoát trôi đưa... Cậu ảm Trần Quý Phong Vườn cứ tuyệt tí ch giang hồ, vì quá thương cảm nên thằng dân mới nôn nóng đi tìm, và sau đây là «nguyên văn» cú đầu vô mồm giữa cậu ảm Phong và thằng Dân Gia định cư trú tại Tân Bình:

— Đi đâu vậy? Tìm ai?

— Dạ tôi tìm ngài Dân Biểu Trần Quý Phong.

— Có ta đây, choyengì?

— Thưa, dân ở vùng «ngài ngự» nó khổ quá.

— Tại sao?

— Dạ nạn cường hào ác bá, nạn ăn cháo «đé» bát, dang «Bộc phát».

— Ráng chịu cho quen đi—Dân mình đã nô lệ, đã bị đát từ một thế kỷ rồi. Ráng chịu íhêm ít lâu nữa, Hòa bình đến nơi rồi— về đi thôi, hoàng hôn sương lạnh

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH

sắp rơi.

— Dạ còn ngài đi đâu bi chứ?

— Về đi ta đi chống cộng và Hạ cò Tây. Đồng thời bán ít tài sản đóng góp vào quỹ tổ cộng. Lấy tí tiền ở ngân hàng cho anh em chiến sĩ diệt cộng.

— Sao ngài đem lược vậy?

(Ngài làm bầm):

— Rồi thừ là Dân Ngu— Làm đại diện cái dân Đại Ngu ức bỏ bu đi— (ngoài

nói to) Này nhè, ta hỏi anh, cả nước này có dứa nào dám chống cộng đến giờ này không, chỉ còn có ta— chỉ còn một mình ta, ta phải chống nếu không nói Dê ta phải làm «hàng xóm» mí các anh à!

— Dạ phục ngài...

— Không phục sao được. Ta trẻ tuổi tài cao, con nhà giàu— lại là DB... ta phải. Chống cộng và năm trong hàng ngũ Quốc Gia đến già— Ta thử hỏi: Cộng sản nó «Đô đây» cái khách sạn 10 tầng Béton của ta nó sập cha nó còn gì? Thôi về đi, cho ta kịp giờ đi chống Cộng— Trời đã chiều rồi... hoàng hôn—chàng vàng... Đất nước này chỉ còn có ta là Dân Biểu Trần quý Phong chống cộng mà thôi.

KHI CỤ NGOẠI LƠN» EM GIẢI PHÓNG

Có lẽ vì muốn chứng tỏ cho thế giới thấy nền văn chương Giao Chỉ giàu, chủ nghĩa, nên mới đây nói về chuyện mật đàm giữa VNCH và MTGPMN, cụ ngoại Thành đã ví von như một nhà văn chuyên viết tiểu thuyết diêm tình:

«Đấy chẳng qua cũng như 1 người con trai gặp gỡ bí mật một người bạn gái, đầu có nghĩa là nàng sẽ trở thành bà xã của chàng, hay là chàng sẽ trở thành ông xã của nàng»

Già tí cuộc rặng đê vu ấy mà diễn ra trong một đêm tối trời ở trên xa lộ chắc là «mùi» lắm;

— Anh ơi anh! anh có thể cho em về sống chung mí anh hông?

— Ý! đầu có được, chúng mình chỉ là «mèo» của nhau thôi, ông già bà già anh khó lắm, không cho anh cưới em đâu!

— Bộ anh hông thương em sao?

— Thương chứ nhưng em phải liệng cái con dao bô củi của em đi đã. Không có rồi có ngày em nòi con diên em phạng anh một nhát, chết anh sao?

— Ừa, để em đi em hỏi ba má em đã nghe, Bây giờ anh yêu em đi!

— Chi mà em nôn nóng thế?

— Thì có «bầu» em càng dễ về với anh chớ sao?

Nhưng tiếc thay, vì nàng chưa chịu đến cò hẹn, nên chàng đành đứng phất phơ, ca khe khe:

The moon is high

The sky is blue

And here am I

But where are you?

CAO BỒI TEXAS

XUẤT HIỆ N Ở NHÀ HÁT NHỚN.

Hôm thứ Ba, Hạ Viện họp kín. Gọi là đóng cửa bảo nhau, Đóng cửa để tẩy ố.

Bao nhiêu vụ nuôi gà, buôn lậu, lịch cời trường học, trò cúp cua đi lượm đồ Mỹ v.v được đem ra tuốt để xát xà phòng.

Nhưng lại có nhiều ông nhĩ đồng dếch chịu được xà phòng, tí dụ như ông Lịch cời trường, Ông này phang ngay ông họ Phan I đấm giữa mặt, y như là Burt Lawcater. Franco Neso Franco Néro liền choang lại Một vài ông đóng vai xê ríp tới can ra.

Một lát sau, có 1 ông Steve MC Queen nhảy vô tổ ông Franco Néro là thân cộng. Franco Nero bèn rút súng Steve tre Queen cũng rút súng, nhưng may quá lại có xê, ríp mặc giao can hộ Hai tay cao bồi tuy phải cắt súng đi nhưng vẫn còn hăm hè dự định sẽ cùng bỏ tiền mua vé máy bay sang tận «O.K.Coral» để diễn lại màn thanh toán.

Rốt cuộc, đóng cửa bảo nhau thành ra đóng cửa ỳnh lộn. Đã không tẩy ố được mà lại càng thêm ố ể!

Riêng có bọn nhà báo là tiếc hùi hụi, vì đứng ở bên vỉa hè đường Lê Lợi nghe rõ nhà Hát Tây vang ra đủ thứ tiếng Đức, tiếng Tiệp mà dếch được vô coi xem sao?

Mà tiếc nhất có lẽ là mấy cha trên Đài Tí Vi, nếu vác được cái máy vô Nhà Hát bữa ấy, chắc là đã có một «show» ăn trùm cả «wild wild west» và «Mission Impossible».

AI BẢO GẮN MẶT TRỜI LÀ SƯƠNG?

Ông đốc sự Nhân, làm đến chức giám đốc, lại là giám đốc ngay trong phủ Tổng Thống, Mới nghe chắc ai cũng ham, tưởng cái chỗ ngồi của ông ta bỏ lăm? Có ai dè cái chỉ số lương 640 của ông lại hóa ra cái chỉ số «chết đói», nên có Ngọc Tuyết con gái ông mới phải mượn thuốc ngủ để khỏi phải tưởng tượng cuộc đời qua cặp kiếng màu hồng.

Một ông giám đốc— đốc sự mà cuộc đời bi đát đến mức không chạy nổi ba ngàn đồng bạc để cứu mạng sống của đứa con, t. 200 ngàn gia đình công chức khác còn khốn khổ khốn lịn đến đâu?

Vụ này xảy ra, nhiều kẻ thối mồm đã đầu láo: vô nyl Ông Nhân ở ngay gần mặt trời thế, mà mặt trời lại kh ông hay biết gì về tình trạng cơ cực của các vệ tinh bay xung quanh mình sao? chẳng nể mặt trời «ngủ quên» chẳng nể mặt trời còn lo chiếu lên giải Ngân Hà nên không hay biết gì tới cái quỹ đạo quanh mình.

Nhưng thực tế là gia đình ông Nhân đói, vì ông Nhân ở gần mặt trời và ông lại không biết hoặc không thích ăn bắp, áp phe. Trong khi đó, có nhiều kẻ ở xa mặt trời thì vẫn phây phây, dù chỉ là B1, B2, có khi chỉ là C1, C2.

Và nếu cao cao hơn tí nữa, dù chưa lên đến Đốc Sự, cũng dư sức nuôi vài ba con V2, V3, cho chúng nó đi Tây sắm váy đầm, đi Nhật sửa ví, đi Hong Kong mua hộ, xoàn.

Tôi nghiệp cho ông Nhân, phải chi ông được ở xa mặt trời?